

Szelídek és tigrisek

KÖNYVKRITIKA - KÖVETÉSI TÁVOLSÁG - LXV. évfolyam, 43. szám, 2021. október 29.

Szorongatott idill. Nemes Nagy Ágnes, Lengyel Balázs, Polcz Alaine, Mészöly Miklós levelezése, 1955–1997. Sajtó alá rendezte, a jegyzeteket és az utószót írta Hernádi Mária és Urbanik Tímea. Jelenkor Kiadó, Budapest, 2021, 272 oldal, 3999 Ft

Csak szépre, csak jóra emlékszem, a szenvedéseink idejéből is (...) Hiszen barátok voltunk.” (142-143.) Polcz Alaine-nek ez a levele az utolsó levél ebben a történetben.

A „szenvedéseik ideje” pedig a legszebb éveikre esett. Milyen boldogan írt Alaine és Miklós Kolozsvárról 1955-ben, 1957-ben. Milyen szeretettel várta őket Balázs, hogy majd veszekedjenek, ki mondja el az élményeiket. Milyen jó már ez a zárómondat 1955-ből: „Csókollak Titeket - mindkettőt ott, ahol szoktam - hú barátnétok: Ágnes” (12.) Ágnes pedig ilyen sorokat kapott 1958 januárjában a havasokból: „Írhatnál még egy pár verset nekem ajándékba!!! Cserébe én is feldolgozlak tanulmányaimban. (...) Napozunk is. Hajaj, mennyit mesélünk majd. Csók, ölelés: Ali” (36.). Mikor Alaine arról számolt be, hogy meztelenül mosakodtak a hóban, Ágnes így válaszolt: „Ez a férfiasan nyers élet lenyűgöz. Inkább papíron, mint natúrban.” (63.)